

از نیش بر گل خوش رنگ دور	از نگاهش چشم حیران دیدہ ام
خویشتر را در خیال رود کوزلف	گاہ کافر گر مسلمان دیدہ ام
در رہ آن نازنین صد بانفوس	ہمچو بخون در بیابان دیدہ ام
عجالی شکست یا این نشستم	روز محشر را بدیان دیدہ ام
از مجالس روز و شب صبح و مسا	ماہ نور مہر تابان دیدہ ام

من بغرت فخری ناچیز را
زیر پائے پاکبازان دیدہ ام

روز و شب شوق و تمنائے جا دارم	چشم را بستم و ہم خواب خیالے دارم
ہستیم جلدنا گشتہ و منزل میں دور	با دل گشتہ عزیزین غم وصالے دارم
من بآن صوت انسان نمودار شدم	بنگر اعجاز کرد صد طرز کمالے دارم
جو کہ خورشید سادات حقیقت ہستم	نہ طلوعم نہ غروبم نہ نوالے دارم
قل ھو اللہ احد شاہ عالم کافیت	نہ شریکم نہ نظیرم نہ مثالے دارم
پیر مسکین و علم اعلیٰ بشس آبجیات	من نہ پروا سے دگر آب زلالے دارم
پہر مقصود و لہر تبارہ اجابت توی	از سبب کس غمخوئی من از تو سوا دارم

تخت و قوتت کجا زیر تباریم فخری
شرق و غربے نہ جنوبے نہ شمالے دارم

جوده ام من قلنسے از عینِ صحت کلام
 کہ جبابے گاہ تزد گاجز بد گاہ سیل
 ناو شک ختن عشق تو باشد در دلم
 صد ہزاران نعت گشته ہم ہزاران کامینا
 از عھانے موسوی مادہ قطع گشته پدید
 چونکہ دریائے محیطم نے کن رم رفتگان

در توج آمدم بس بہر کثرت کلام
 گاہ شور و گاہ شیرین در لفظ کلام
 در کلام عبیری را ہست نگہت کلام
 غرق فرعون رفت موسی ہم سلامت کلام
 بچو لاد سنینا ندر شد ہر جہت کلام
 نیست پایا نے مرنے حد نہایت کلام

بہر سہا مل بییدہ پند مخرمی خوشیا
 عین بیان خود شدہ من عین کثرت کلام

عل تبر لعل تجویز بیان بستام
 از فیوض صحبت سردان حق
 جز خدا باقی نماندہ در دلم
 جانب کوشش گذر از جان بود
 در عشق یار شد غمخوار ما
 گاہ عیسی گشتم دبر مردگان

من بدست خوش حیران گشتم
 از ہوائے دین و دنیا فتام
 از کثافت ہائے عالم رستم
 ہم زنجبت خوش از خود رفتام
 از اتزل بچیدہ و دل خستام
 تم باذلہ اللہ ربی گفتہ ام

ایکہ مخرمی در میان بحر عشق
 دست خود از مال دنیا شتام

طایر قد سسم دلے پرستہ ام
 ہم بہ سیر عرش فانیز گشته ام
 ہر سے در حال خود آشفقہ ام
 بر توکل مانوس خود بستہ ام
 در میان آب و گل آغشته ام
 ساقیم را از رنگ جان بستہ ام

ورہو ائسے خوش از خود فرستہ ام
 چونکہ بودہ بر فلک پروازن
 تا نگیرد ہم نفس صید نفس
 باز رقم روزی کند از صحن خوش
 چونکہ جانم از تنم ہمزنگ شد
 من نیم در میکشان ز بارند

باکہ گویم چسیت از تخری نشان
 گاہ گشته گاہ زندہ گشته ام

دردہ عشق جانان منزل بنیر سازم
 پرواز در ہوایش مانند طیر سازم
 از رنگ بے نیازی ز دایہ سازم
 از بہریت پرستان رقبہ در سازم

بشکتہ ام کیسا ویرانہ ویر سازم
 چون طایر دلم خود در راہ او پریدہ
 چون صبح گل و میدہ از بختی سیدہ
 بر عارض حیتان نے خالی آفریدم

از لاوار الذ فخر می نہ راز دانی
 بجز غیر او بہانہ ابطال غیر سازم

چو بوسے گل شدہ ہر دم بہ توکل طری رقصم

ستم درستی عشق خیابان ہوشیامی رقصم

<p>مرا از رخِ نغمے رنجے مرا از عشقِ نغمے عیشے چو بوسے غنبری پنهان میانِ زلفِ جانکانه نزن و فرزند مال و زر رمتاعِ زینتِ نیادی نه من مستانه ای لم نه من یوانه از ششام تن کا ہیدہ از کاہی دلِ رنجیدہ ہر گاہے</p>	<p>میان ہر دو حالت با کوسے یاری رقصم پشیمان پریشانم بحالِ زاری رقصم نئی خواہم ہی خواہم کہ گردِ یاری رقصم نداقِ عشقِ میدارم سرِ بازاری رقصم نہ ہے شوقِ تناسے کہ مجنونِ اسی رقصم</p>
---	--

نند علیہ مرآۃ سے نند از زاہد مرآۃ ساز
نستم فخریٰ منوارم بسا شرمی رقصم

روایتِ نون

<p>در وسیح سخن نظام الدینؒ جانشینِ علی و آلِ نبیؐ شانِ محبوبیتِ ترا رسید برگزیدہ در دن عالم شد ہمچو موسیٰ ز تو شدہ روشن مثلِ علیؑ نہودہ زندہ بلبانس بشر ظہور نمود در عشقِ میگرد تقسیم</p>	<p>ماہِ برجِ عطا نظام الدینؒ باوسی حق نما نظام الدینؒ فخرِ آلِ عباس نظام الدینؒ ہمسرا صفیا نظام الدینؒ ہند و سند و طوطی نظام الدینؒ دروسے سروہ را نظام الدینؒ شانِ ربِ السلی نظام الدینؒ مغز ہن اتی نظام الدینؒ</p>
--	--

<p>حاصل مدعا نظام الدین تا ابداتہا نظر سام الدین</p>	<p>از ظہور کمال محبوبی ابتداء نازل شدہ محبوب</p>
--	--

<p>بہر فخری میان جملہ جہان تولی حاجت روان نظام الدین</p>	
--	--

<p>پرتو گلن میں طفت کن قدر و خاک اتارین ختم نبی ختم رسل روحی فدک اتارین واللہ زلفت و انصافی نور تھا ایسے اتارین لمجا و ناوا ایم تویی کالی سواک اتارین ہم جان و دل قربان کنہہ را ایسے اتارین</p>	<p>گشتم فنا در عشق تو ختم بجاک اتارین تو ہادی معجبتی تو شاہدے ہر جزو کل ما را غ چشم ز گسین تو سین برویت دوتا در دار دنیا عا میتم در دار عقبی نا جیسم دینم فدائے نام تو ایمان مشار شان تو</p>
---	--

<p>جدائین و محسن رکت نبی الذوالمنین فخری رہ نامت نور ز رن وقت ہلاک اتارین</p>	
---	--

<p>دلہ عرشے سرم گرمی ز قدوسی کلاہ من چلو داران با صولت بگر و بارگاہ من کند و در سلیمان را جھیل دور سپاہ من چو انصار و مہاجر بہر بان پیش نگاہ من</p>	<p>منم شاہد کہ انعام ہمہ فوج و سپاہ من بہرین در روز شب الضیاء دار بولایت لشکر ازین فوج ہمہ عالم سخن بہت و تالیع ہم دم علوی دم سفلی دوتا و ساز یارانند</p>
---	---

دے زندہ سیاہ او پر پہوشی نے میرد
 نہ در خوابم نہ بیدارم کجا شام و کجا من

منم بوالفتح و منصور و اتا الحق شاہیم فخری
 چو کستم نفس و شیطان را شدہ ہر دو گواہ کن

غزل

خانمان و ایریم پس بر باد کن
 مے خوری تنہا شاید ساقیا
 طے بدہ تاست با شام صبح و شام
 مغفرت خواہی اگر وقت سحر
 از وصال خویش ما را شاہد کن
 سیکشان را ہم بر جرعد یاد کن
 تنگ نام محفل ز باد کن
 آہ و زاری نالہ و فریاد کن

گر طمع و اسی تو فخری عرض خویش
 در حضور شاہ خیر آباد کن

خاکپا لب خواجہ گان چشتیان
 دروے تاعرش علی میرسد
 خواجہ اعظم معین الدین حسن
 شاہ نظام الدین محبوب الہ
 نامدار خاندان چشتیان
 خاکسار آستان چشتیان
 آفتاب آسمان چشتیان
 بحر فیض آمد میان چشتیان

<p>بر در جنت نشان چشتیان از دم عینے نشان چشتیان کاروانی ساکنان چشتیان دل و جان غمروشان چشتیان</p>	<p>صف زده حاضر لایک روز شیب فایز اسلام شد اقلیم پسند در طریق عشق بازی مثل برق حلیه دین محمد فخر دین</p>
<p>سر ز ششم بوده مخمومی از ازل ببین ما نشان چشتیان</p>	
<p>من آن گلر و که هر سو گوشت بولے بہارین ہمہ عالم ز قول من ہمہ جائے قرار من ہمہ جو تا مثلے ازین سیر و شکار من درینجا آسچہ من ہستم جو د عکس غبار من بہر جاسیل ہا جاسی ز چشم در نشان من علی مرتضیٰ ہر جا باشد شہسوار من</p>	<p>من آن نقش کم ہر نقشے بود نقش در کارین اگشت ہمہ بے گفتن ز سر کن نکالی دان ز بہر بردن او ہما ز خلوت آدم بیرون من آن خاکم کہ در جنت برا بوالہ بشردوم من آن دریا فیضانی محیط جسم و ہم جانی درینجا ساقی ستان و را آنجا ساقی کوثر</p>
<p>بیا فخر می بہ من باش و گو از سر حق برگز اگر گوئی زبان سوز و آرزو پر شہ راز من</p>	
<p>مصطفیٰ را کردہ پیدا از جمال خویشتن</p>	<p>ویدہ از عین محبت چون بحال خویشتن</p>

<p>از احد احمد شده اند و ما خوشتر یک کس دانند اند و در خیال خوشتر نور او بر نور او اندر کمال خوشتر</p>	<p>چون تجلی کرد اول شد ظهور آخری جلد آسمان و سی از وجودش شد ظهور کثرت و وحدت صفات و ذات و ظاهر</p>
<p>کُلُّ شَيْءٍ مِّمَّا كُنَّا إِلاَّ بِقَوْلِ اللَّهِ كَيْسُ بْنُ مَرِيٍّ قَحْرِيٌّ وَرَثَانِي خَيْرِيٌّ</p>	
<p>منظر انبیا است فخر الدین پنج مرتقا است فخر الدین دلبر خوشنماست فخر الدین درد بار ادواست فخر الدین مرشد و پیشواست فخر الدین دست خود و سخا است فخر الدین</p>	<p>منظر کبریاست فخر الدین حامی دین حق محبت نبی دیده خوب جانان قدس مقام شکل و درد را گله نه بود سالکان طریق قربت را و عطار کمال عشق خدا</p>
<p>اسرار فخری را بگفت با نفس دین فخر کل ادویا است فخر الدین</p>	
<p>هر آن ترا شاید بسیار وفا کردن</p>	<p>بر عاشق ویرینه باز از جفا کردن</p>

از لطف گریه نابخشودنی نه اگر شاید
در قید بیولانی از تحت سلیمانم
در کتب جهانی چون چند سبق خواندم
گر عارف ربانی در دلق نقبیرانی
بر خاک ورت شا باشد سال شش سیام

شمرنده خجیل باشم از نیل خطا کردن
تا کله زتن غاکی از قاسس رها کردن
اوستا و ازل گفتة انفسل جدا کردن
هم اول و آخر شد بس یا و خدا کردن
آزده مکن عالاسن بعد دعا کردن

از حال دل فخری از ناز نمی پرسی
آخر چه بود شکل مقبول خدا کردن

روایت واو

بر فلک خورشید نشان از نگاه چشم تو
اندرون و او و عدت از مکه حکم است
بمحو من گم گشته راه خویش را ای جان جان
لَا تَكُنِ الْإِنَّمَىٰ لَا سَيْفٌ إِلَّا ذُو الْفِقَارِ
گفت گنوا مخفیاً فرمان چرا صادر شده
گشته حاصل عاشقان را روز و شب صد جا

قرص مه هم هست تابان از نگاه چشم تو
مست گشته چون غزالان از نگاه چشم تو
خضر رهبر در بیان از نگاه چشم تو
شاد و مروان شیر یزدان از نگاه چشم تو
کل یوم یخونی نشان از نگاه چشم تو
دل شکیبای سینه بریان از نگاه چشم تو

راز فخری را به دانی از دو عالم رفته است
نگاه کافر که سلمان از نگاه چشم تو

<p>در چشم هر بشر تو در نور هر بشر تو در نشان هر اثر تو در کان هر گهر تو هر سمت هر طرف تو هم زرد هم زبر تو هم وصف هر بشر تو هم طبع هر نظر تو هم مثل هر مهر تو در زار هر حجر تو هم خطاب زبده تو هم قول هر بشر تو هم وقت هر حجر تو هم مفودر گداز تو اندر دل دیگر تو در نفس هر بشر تو هم سیر هم سفر تو موجودی الخضر تو بس با هم دور تو هم رونق نظر تو</p>	<p>در برگ هر شجر تو در تخم هر شمر تو و درت بطون کثرت کثرت شیون تو هم علم مجلاتی تقصیر کائناتی زان حسن لایزالی در عالم مثالی هم باو هر بهاری هم رنگ روزگاری هم مصحف خدای بکسوت بر سوادی هم جوهر هم سخا تو هم نبل هم عطا تو نماندیشه محال باشد خلا محالش حاضر گو که غائب غائب گو که حاضر مطلوب جز در کل تو محبوب جان دل تو</p>
--	---

فخری ترانه بیدار از ساکنان
 در شیخ دور بیخ شمشیر تو

<p>از عدم آدم از بی پرستی بدین تو بر باغات و زمین هست بخت بدین تو گاه در بچیدن تو گاه در بچیدن تو در همه حال شدم مست بپریدن تو هر چه آمانه کند لطف و بخشیدن تو</p>	<p>در غیر شده چون آفت زردین تو است سر برج عطا تو خوش شده بدم مضطرب ساختم مسرور نموده بدم بختم آهوده کند یا نه کند باری بدم بر تم رونق انوار جزالت بر سیاه</p>
--	---

<p>هم پیرو پیام است از طلبیدن تو</p>	<p>هر دم تازه کنی آید و میرفته به تن</p>
<p>من گننام و کینه ز نولت قحری گشت مقبول جهان یک نظر بدین تو</p>	
<p>بشد بهار تو یار رسول الله لا زار تو یار رسول الله گلغذای تو یار رسول الله روزگار تو یار رسول الله شرسار تو یار رسول الله دل نثار تو یار رسول الله</p>	<p>صبر کار تو یار رسول الله فاطمه و علی و حسین آمد سیر و اشس و القم ستم از ازل تا ابد شد سجد من ز عصیان خویش بجام جان فدای تو خواجر عالم</p>
<p>نقدایان فدای کن قحری بر مزار تو یار رسول الله</p>	
<p>ریف بانے محسن</p>	
<p>از در دل طسوع شده ماه بود بر آمده گاه بود در آمده گاه بود بر آمده</p>	<p>هر نفس بی تو شاه بود بر آمده علا هر جسم من تویی باطن جان من تویی</p>

<p>بر لب خوش کوه کوه آه بود برآمده بر سر استخوان من گاه بود برآمده من سبب عشق لب جان راه بود برآمده بر سر تو عمارت و کلاه بود برآمده سوخت تو از جهانیان نگاه بود برآمده دان که میان بنجودی گناه بود برآمده</p>	<p>بهر آرزو که ز فرد شب بنده کنم پیش لب درده عشق چوین مرز غمزدگیست این باشی اگر تو در فنا یابی مستم در بقا باده سرخ فام را نوشی اگر ز جام ما بهر تقاس آن صنم می بخوری چشمم غم بروی کده رسی باده عشق بخوری</p>
---	--

در سه حال آه گذار فخری باده خوار را
 خواه بود در آید خواه بود برآمده

<p>نقره بده غنا ده شکر بده هوا ده باز بده فنا ده بار بده ایام ده حنا ص بده پیام ده صامت بده بلا ده جام بده و غامه نور بده عطا ده هوشش بده خطامه</p>	<p>ورد بده دوام ده بهر کمال ز مدگی آب حیات خضر سا شام با غلام خوشی سا حسن شمار سبکی باده عشق و سبدم عید نیست ساقیا بهر طور جلوه فخری مست خواب را</p>
---	--

اندرونش صدقین تدبیر پیدا کرده
 بس طایف و خوگر تقصیر پیدا کرده
 بهر کاسب صورت تشبیر پیدا کرده
 هم قضا نامحی تدبیر پیدا کرده
 روز و شب را مضحج تعبیر پیدا کرده
 از بر اسے عاشقان توقیر پیدا کرده

هر کس را بسته تقدیر پیدا کرده
 نیک و بد گشتن گشتن ز غلوه نعل خوش
 خیر و شر کار تو بوده نه نیال آدمی
 بر قدر بگذاری ما را خود بحال خویشتن
 کفر و ایمان است خواب سیاهت رخ
 خاکساری خسته حالی آه و نزار می هم نام

۱۲۹
۵۹۱۵

نام فخری گشت روشن بین اندر جهان
 فخر دین را موضح تویر پیدا کرده

ردیف یای معروض

بکار خویش حیرانم محی الدین جیلانی
 بهار باغ ایقانم محی الدین جیلانی
 ہی دانم ہی خوانم محی الدین جیلانی
 جوار نور ایقانم محی الدین جیلانی
 محی جان ایقانم محی الدین جیلانی
 سیدی مونس جانم محی الدین جیلانی
 چون تزه شد ایقانم محی الدین جیلانی

تکید نفس لا چارم محی الدین جیلانی
 مجد دهم مجد هم گل گلزار احمد اسم
 بود در مشکلات دین و دنیا اسم اعظم تو
 قول مطلوب هر کمالی قول مستصواب فاضل
 سراوه حقیقت ده سرا چشم بصیرت آوده
 دوش در دمن دوده مکتب زخمی باقی
 زهر سولوسه تو آمد دلم خور سندی سازد

بسیار حق تو هر دم نظر آمد درین عالم توفی شان علی ایستی توفی جان منی شتی نشان شان محبوبی ز حال و غلط نایا شد	که چشم شد پرستایم محی الدین حبیبانی توفی محبوب سبحانم محی الدین حبیبانی توفی ماه و نشانم محی الدین حبیبانی
---	--

	نوم بغداد اگر محرمی برگردونه آهلی نما سازم دل و جانم محی الدین حبیبانی	
--	---	--

خیالی عاشقی گفته است بوا بجمعی ترا بر او حقیقت سگادت خوشش باخند بیان سزای شقیش بنده هست با شمشیر اگر ز جام محبت ترا رسد بس برونه	که شو تو در پیران جان برانست بوا بجمعی که گفتند سگ پنهان در چاه است بوا بجمعی که فکر کردی سوز و غم است بوا بجمعی بر آن نموده شور و خوار و سینه بجمعی
---	---

	بخورند از خوار و سگ در آن محرمی امید بر سینه سینه سینه سینه سینه	
--	---	--

گاه در گل بچو من بخت شدی گاه در گسار بچو من بخت شدی گاه در سینه اندر و اینها گاه هر دو گاه است بر فلک	گاه بیل بچو من ششید اشک گاه سوسن بچو من گویا شدی گاه سوسن بچو من بخت شدی گاه سوسن بچو من عشق شدی
--	---

بدر

<p>که ز قطره همچو من دریا شدی که شراب بر همچو من مینا شدی که نصیبت همچو من جویا شدی گاه انسان همچو من پیدا شدی که بر دیکه همچو من خری شدی که مقید همچو من بے باشدی</p>	<p>گاه روز و گاه شام ماغریب گاه صبحی از گل خوشترنگ و رو که سکنده که سلیمان زمان گاه حوسنی که بدی گاه بے لک گاه کعبه که عطیسم و که حرم گاه مطلق اندرون ذات خویش</p>
---	---

<p>که چون خمری عاشقی دیوانه که بخوبی همچو من دانا شدی</p>
--

<p>بپیش عاشقان شرمنده باشی بهر سو که روی چونیده باشی بدو شیرین تر باشد باشی و با بی پروتا بنده باشی و گر نه چون سگان چونیده باشی طمع داری ز بدلت رنده باشی من مستی را بنمشده باشی اگر در عشق دس چونیده باشی</p>	<p>ز تاب مدخان ترنده باشی مذاق عاشقی ز دم هینیت نهل عشق را آب قناعت به استنار کلی گوهر دل قناعت کن که پایت شیر بود قناعت را و عزت در حدیث ضمنی ذاتت نخی دستت زاتم گدرد کو که جانان هست شکل</p>
--	---

<p>بخز یا د خسه اگر زنده باشی</p>	<p>دست و قیامت توئی</p>
-----------------------------------	-------------------------

زویف نامے پھول

بجز اندر تجسرا دیدم بے
 ماسوی اللہ پر وہ با دیدم بے
 مہر و ماہ و ذرہ با دیدم بے
 سینہ اندر شعلہا دیدم بے
 گرچہ گلگون با وہ با دیدم بے
 جلوہ اندر بسلوہ با دیدم بے
 دیر کعبہ قبلہ با دیدم بے
 کہ مدد و زور با دیدم بے

دیدہ اندر دیدہ با دیدم بے
 سچو علم ہمین عالم ہست و نیت
 کو چہ پشیمان را کجا آید نظر
 من بسوز عشق جانان فرد شب
 در شراب عشق سستی دیگر است
 چون بوحسرت رو بکسرت کردہ
 خدمت پر مغان بگزیدہ ام
 گنہ خطہ پوشیدہ اندر نقطہ

ذات اندر ذاتِ فخری گم شدہ زین وصالش رتیبہ با دیدم بے

آن اشکال مشہودم کہ کشف من شود بولتا
 چو نقاش ازل نقشہ ز نقشم بر کشد او
 بہار من بکار من بچو ہم سنو او سلا
 ہمیشہ غلیہ سانی درختانی دریا و سلا
 کہ غفلت کاوی بیکاسی از و جتو بولتا

بآن اوصاف موصوفم کہ وصف من بود اولی
 ہمہ عالم ز نور من ہمہ جا با ظہور من
 بہر سو سے بہار من بہر کونے نگار من
 بہر یوم خشک و غمبار از نور ویم ماہ انور
 اگر ہوش و فروداری بیا با ما کہن یاری

مردن خواجہ معین الدین بہر گنہ و ہر گنہ

بیا فخری اگر شکل بر او حق تر باشد

تقریظ

(۱۰)

تقریظ و تاریخ ریخت فلان الواحیر سید عبدالمقرب بن الفیاض
 جاگیر در موضع ساندگاؤں تعلقہ مرہٹوں آب و سرسبز کار نظامہ زبان زبانان جانش
 خانی کون در مکان راکہ شیرازہ نظہ ہر وقت بیجا خود نشست دوست
 تعالیٰ شانہ و عظیم میرانہ و جہاں جہاں پیش رک ویر سبدان بار حست و کلتان
 فصاحت راکہ مقصود از فائزہ است تلبہ و بلوہا ہمدردی ہمدردی ہمدردی
 تسلیم ابعد و ویدا بادک دیوان فخری منست ہر منست ہر منست ہر منست
 چستی نظہ ای فخری نظہ صیدہ کوکھ میسہ کوکھ میسہ کوکھ میسہ کوکھ میسہ
 جسد جسد وید بر جسد بر جسد بر جسد بر جسد بر جسد بر جسد بر جسد
 شاہد منی مشور غرضش چون بوجہ بر منست ہر منست ہر منست ہر منست
 لبہ ہاشقان میکش جفا ہر منست ہر منست ہر منست ہر منست ہر منست
 یا دید من ہر منست ہر منست ہر منست ہر منست ہر منست ہر منست ہر منست
 شاہوار اندہ ہر منست ہر منست ہر منست ہر منست ہر منست ہر منست ہر منست
 ہر منست ہر منست ہر منست ہر منست ہر منست ہر منست ہر منست ہر منست
 ہر منست ہر منست ہر منست ہر منست ہر منست ہر منست ہر منست ہر منست

بر قدر غنائے شاہ پر مقصود و وقتہ۔ و چون نباشد کہ بالوغب ہرچہ بہت { شمسہ از
 شہوات توجہات و پروا فاضلات لعل ہا ثابت و در عہدانی السہار المقصود الموصل الی عشق
 لہا۔ و اذعارت تھو و تفسیر شیخ المحدثین عمدۃ التفسیرین بدۃ العارفین علامۃ تبحر
 حاج مولانا مرتدا ابو العطا حضرت حسن الزبیران محمد حبیبی نظامی فخری نارا اللہ بڑا ہے کہ بودا
 فاجہ اللہ کہ نعت مصنف ستودہ صفت است و شاہد حال ابن منوال ہیں متعال بس
 بیت۔ فدائے نیک نجتان ہر کہ شد از نیک نجتان شد۔ ہوا مشورہ دولت
 می کہ ہر استخوانے را پیر ظاہر است کہ گوہر شب تاب ہم آفتاب کتاب فریقینا
 است۔ نگین زلہ رباعے عشق سردی بے نصیب ماند و پیرہ بزرگوار۔ و اور
 و اور این اشعار یاد را تا قیام لیل بہا زبان ز و صفار و کبار و ادا دیا لونی اعداد
 پایان تحریر تاریخ بالعموم و بہا جہ تہنیت است تا ہم رہم موردا این مراسم بیت
 قانا امریکہ بدان مامور آمدان تصور توان۔ لاجرم ہرچہ در یک طبع بود کچھ زبان بظرف
 بیان آورد۔ واللہ المودیتونق الاسواد والیہ المبدأ والاعاد طیبیت۔ بدیدم چودپوان
 بدید آمد۔ قدیم است عشق و جدید آمد۔ بائی حال قیل و قال بس شمال میوان گفت
 کہ نظیرش کم توان و او دل نتوان داد حسب الحال فی الحال است و او۔ و او نہیں بہ یک قطع
 تاریخ سپردم و از اطناب قطع نظر کردم۔

قطعہ تاریخ

<p>غزل ہائے عمدہ چودرہا بحری اثر بخش همچون وعا ہائے بحری زہے نیک مطبوع چودرہا بحری</p>	<p>بجز زلفے طبع او عبسی باہنای تصنیف گشتہ وقت سہ طبع فرغام مطبوع ہر کس</p>
--	--

۱۲۲۹ ہجری